

da det overalt har vist sig, at Amtsraadene tilfredsstillende have sørget for disses Vedligeholdelse, forekommer det mig, at det er tilstrækkeligt, at Regjeringen sættes istand til at føre den samme Control, som hidtil, med de Veie, der blive underlagte Amtsraadene.

Det kan jo nemlig befrygtes, at saadan en Embedsmands Mening ligeoverfor Amtsraadene vil faae formegen Indflydelse hos Ministeriet. Saadan en Embedsmand vil jo altid blive betragtet som den Sagkyndige og i de fleste Tilfælde faae Medhold af Ministeriet. Det vil have tilfølg, at der ikke hos Amtsraadene bliver den rette Virkelyst, naar til sine Tider Ministeriet griber forstyrrende ind ved sin Veinspecteur, da Amtsraadene ville synes som saa: maae vi ikke selv raade, bære vi heller ikke selv Ansvaret, og da faae vi den samme Forvikling i Bestyrelsen, som nu er Tilfældet med Biveiene, hvis skadelige Følger er anerkjendt.

Naar det i Paragraphen hedder, at Veinspecteuren skal komme Amterne til Hjælp med sine tekniske Kundskaber, da troer jeg ikke, at det er nødvendigt. Amterne ville og ere jo nødt til at holde en Veinspecteur, som er teknisk dannet, og skulde der en enkelt Gang foresalde et saadant Arbeide, at Amtsveinspecteurens Kundskaber ikke vare tilstrækkelige, saa er det vistnok ikke vanskeligt for Amterne selv ved saadant et enkelt Arbeide at forskaffe Amtsveinspecteuren den fornødne Assistance. Langt mindre behøves der nogen Veiledning i Arbeidsforslagenes Affattelse eller Veiarbejdernes Udførelse. Jeg kan derfor ikke Andet end fraraade, at der ansættes en Overveinspecteur med fast Gage og Pensionsret, tilmed paa en Tid, da der er stor Opfordring til at spare saa meget som muligt.

Det forekommer mig ogsaa, at man træder den communale Selvstændighed for nær ved Ansættelsen af en Overveinspecteur, der fører Tilsynet over det hele Veivæsen og som, da Ministeriet i Reglen maa og vil følge hans Anviisninger, navnlig naar de komme i Strid med Amtsraadenes, altsaa i Virkeligheden faaer den afgjørende Indflydelse paa det Hele. Er det virkelig Ministeriets Mening ved

nærværende Lovudkast at udbvide denne Selvstændighed, at gjøre et virkelig Skridt henimod dette Grundlovens Løfte, da maa man ikke med den ene Haand tage, hvad man med den anden giver, da maa man have den Tilslid til Communerne, at de forstaae bedre at vurdere saavel deres egen Interesse som det Offentliges. Men i saa Forhold salde disse Interesser sammen i den Grad, som med Hensyn til Veiene. Naar Veiene ere gode, kan det Offentlige være tilfreds. Control vil der altid være nok af baade offentlig, i de Veifarende og gjennem Pressen og specielt gennem Amtmændene.

Denne Anstuelse kunne Udvalgets øvrige Medlemmer ikke dese. Vi finde meget mere, at Ansættelsen af en Overveinspecteur endog er en ufravigelig Betingelse for Gjennemførelsen af den Foranstaltning, som Loven nærmest gaaer ud paa, Overdragelsen af Hovedlandveienes Bestyrelse til Amtsraadene.

Foraauidt det i Paragraphen er bestemt, at Overveinspecteuren skal føre Tilsyn med det hele Veivæsen, skulle vi imidlertid holde for, at denne Bestemmelse maa undergaae en Forandring. Vi finde det allerede tvivlsomt, hvorvidt denne Embedsmand med den Hjælp, som han kan forskaffe sig for det ham til Assistance tillagte Beløb, kan overkomme vedbørlig at kontrollere samtlige Landveie, der have en Længde af 800 Mile, men udenfor al Tvivl er det, at han ikke kan føre Tilsyn med Biveiene. Vi formene derfor, at Paragraphen bør affattes saaledes, at dette Tilsyn ikke kommer til at paahvile ham.

Udvalgets Fleertal, (Drejer, Faur-schau, Sonne og Tang og subsidiairt Rasmussen), finde, at de Diæter, 5 Rd. daglig, der i Udcastet er foreslaaet tillagt Overveinspecteuren, ere for høie, og indstiller derfor, at de nedsettes til 4 Rd.

Sluttelig bemærker Udvalget, at da Loven forudsætter, at Veiarbeidet, navnlig paa Biveiene, endnu kan udføres in natura, bør der i Lovens Titel efter Ordet „Bekostningerne“ indskydes: „samt Udførelsen af Arbeidet“.